

پرونده شماره ۹۴۹

شعبه سه

حکم شماره ۳ - ۹۴۹ - ۱۶۳

DUPLICATE ORIGINAL
نسخه برابر اصل

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه داوری دعوی ایران - ایالات متحده
ثبت شد - FILED	
Date	31 JAN 1985 ۱۳۶۳ / ۱ / ۱۱
No.	949

محمد موسوی ،

خواهان ،

- و -

ایالات متحده آمریکا ،

خوانده .

حکم

۱ - پیشینه دعوا

خواهان که حسب ادعا آخرین عضو هیئت رسمی نیروی دریائی ایران بود که در آوریل ۱۹۸۰ پس از اخراج به دستور رئیس جمهوری ایالات متحده، آن کشور را ترک کرد، در تاریخ ۱۹ ژانویه ۱۹۸۲ (۲۹ دیماه ۱۳۶۰) دادخواستی علیه ایالات متحده در دیوان ثبت نمود.

خواهان ادعا می کند که بعد از ورود به هیوستون در تاریخ ۱۶ اکتبر ۱۹۷۹ (۲۴ مهرماه ۱۳۵۸) بعنوان عضو هیئت رسمی نیروی دریائی ایران که ما مورسیدگی به ادعای فسخ مربوط به یک قرارداد دویژه شده بود، قرارداد اجاره آپارتمانی با اجاره بهای ماهانه ۶۶۰ دلار بمدت شش ماه از تاریخ ۲۹ اکتبر ۱۹۷۹ (۷ آبانماه ۱۳۵۸) تا ۳۰ آوریل ۱۹۸۰، امضاء و ودیعه‌ای بمبلغ ۳۰۰ دلار بابت آن تودیع نمود. خواهان مضافاً "قراردادی جهت کرایه اثاث برای مدت شش ماه از تاریخ ۲۹ اکتبر ۱۹۷۹ (۷ آبانماه ۱۳۵۸) بمبلغ ماهانه ۱۶۱/۲۹ دلار امضاء و ودیعه‌ای معادل یکماه کرایه در آن رابطه پرداخت کرد. ودیعه‌های دیگری نیز حسب ادعا بابت تسهیلات (آب و برق و تلفن) پرداخت شد؛ از جمله، ودیعه‌ای به مبلغ ۸۱ دلار که ظاهراً به ساوث وسترن بیل تلفن کامینی سپرده شده و بعلاوه خواهان "کلیه وسایل لازم و متفرقه برای زیست خود و اعضای خانواده اش را ابتیاع نمود".

اگر حتی الامکان دادخواست بنفع خواهان تفسیر شود، می توان گفت که ادعا بابت اعمال من غیر حقی است که از طرف "دولت ایالات متحده، اداره مهاجرت و تابعیت و وزارت امور خارجه آمریکا، بخش ایران صورت گرفته است ..."

اولاً، خواهان اظهار می دارد که بعد از صدور دستور شماره ۱۲۱۷۰ ریاست جمهوری مبنی بر "توقیف" دارائی های ایران در تاریخ ۱۴ نوامبر ۱۹۷۹ (۲۳ آبان ۱۳۵۸) "تبعیضات بیمورد، سختیها و ناراحتیهای براتباع ایرانی مقیم آمریکا..... اعمال گردید". وی بعلاوه ادعا می کند که در تاریخ ۲۰ فوریه ۱۹۸۰ (اول اسفندماه ۱۳۵۸) به دفاتر اداره تابعیت و مهاجرت هیوستون احضار گردید و "مورد اهانت قرار گرفته، تحقیر شده و از وی عکسبرداری و انگشت نگاری بعمل آمده و یک ماه

فرصت ترک داوطلبانه از آمریکا (به وی) داده شد...

خواهان سپس اشعار می‌دارد که "در اجرای دستورات سفارت ایران در واشنگتن و بر طبق ضوابط" ترک داوطلبانه "و دستورالعمل وزارت خارجه آمریکا، بخش ایران، در اواسط مارس ۱۹۸۰ همراه خانواده خودش به هیوستون تگزاس رابصوب واشنگتن دی سی ترک نمود در نتیجه بمدت شش هفته زودتر قراردادهای اجاره آپارتمان و کرایه اثاث را فسخ نموده و نتیجتاً "متحمل خسارت از دست دادن ودیعه‌ها شده است".

ثانیا، ایالات متحده از تاریخ ۷ آوریل ۱۹۸۰ (۱۸ فروردین ماه ۱۳۵۹) روابط سیاسی خود را با جمهوری اسلامی ایران، قطع نمود و رئیس جمهور دستور داد که برخی اتباع ایران از جمله خواهان ظرف ۷۲ ساعت اخراج شوند. خواهان اشعار می‌دارد که "پس از دریافت اطمینان لازم از وزارت امور خارجه - بخش ایران در مورد لغو دستور "ترک داوطلبانه" اداره مهاجرت و تابعیت تگزاس" و ورودیه منطقه واشینگتن دی سی، قبلاً" ودیعه‌های دیگری بابت اجاره خانه، آب و برق و تلفن و غیره پرداخت کرده بود. خواهان بدین ترتیب، "علاوه بر اینکه تقریباً" کلیه وسائل منزل، مایملک و اتومبیل خود را گه‌ظاهرا" در مدت اقامت خود در تگزاس بمبلغ ۲۹۳۷ دلار خریداری کرده بود "رها نمود"، برای بار دوم حقوق خود را نسبت به همان ودیعه‌ها از دست داد.

خواهان اظهار می‌دارد که در نتیجه این اعمال دولت ایالات متحده، وی و خانواده وی "متحمل صدماتی شامل از دست دادن مایملک، صرف هزینه‌های جابجائی، ناراحتی‌های فردی، از دست دادن وسائل منزل و مشکلات و هزینه‌های غیر ضروری و ناگواریهای روحی و فکری گردیده و وجوه مادی او توسط مستودعین مختلف ضبط گردیده است.

خواهان بعنوان غرامت ۳۰,۰۰۰ دلار بعلاوه بهره مطالبه کرده و اضافه بر آن خواستار "جبران لطمات معنوی، اعتباری و شهری و خواسته‌های دیگری که منصفانه و مناسب تشخیص داده شود، می‌باشد. مضافاً "خواهان مدعی است که با یداز کلیه دعاوی موجودیا محتمل ناشی از عزیمت عاجل وی از ایالات متحده مبرا گردد.

ایالات متحده در تاریخ ۱۲ اکتبر ۱۹۸۲ (۲۰ مهر ماه ۱۳۶۱) عرضحالی جهت صدور دستور مردود شناختن دعوا بلحاظ عدم حق اقامه آن وسیله خواهان و عدم صلاحیت دیوان ثبت نمود. در عرضحال اشعار گردیده، نظر به آنکه ادعا بابت ۳۰,۰۰۰ دلار است نمی‌تواند توسط خواهان طرح گردد، بلکه طبق بند ۳ ماده سه بیانیه حل و فصل دعاوی باید منحصرا "بوسیله دولت جمهوری اسلامی ایران از طرف وی اقامه شود. ایالات متحده مضافا " ادعا می‌کنند که ادعا "از دیون، قراردادهای، سلب مالکیتها یا سایر اقدامات موثر در حقوق مالکیت" بنحو مقرر در بند یک ماده دو بیانیه حل و فصل دعاوی ناشی نمی‌شود و بهر صورت طبق همان ماده، ادعا "ناشی از اعمال ایالات متحده در برابر رفتار مذکور در بند ۱۱ بیانیه عمومی یعنی "دستگیری ۵۲ تبعه ایالات متحده در تاریخ ۴ نوامبر ۱۹۷۹ (۱۳ آبان ۱۳۵۸) (و متعاقبا "توقیف آنها" (۱) می‌باشد.

دولت جمهوری اسلامی ایران در تاریخ ۴ ژانویه ۱۹۸۳ (۱۴ دیماه ۱۳۶۱) جوابیه‌ای در پاسخ به عرضحال ایالات متحده آمریکا تسلیم نمود. در جوابیه مذکور فی الواقع سعی شده است ادعای مطروحه بعنوان ادعای که راسا " توسط جمهوری اسلامی ایران مطرح شده قلمداد گردد، لکن به سایر اظهارات مندرج در عرضحال پرداخته نشده است.

۲ - دلائل صدور حکم

بنظر می‌رسد که زیانها و خسارات ادعائی خواهان تا آنجا که ایالات متحده آمریکا در مورد آنها مسئول قرار داده شده، بطور مستقیم یا غیر مستقیم از اقداماتی ناشی می‌شود که رئیس جمهوری ایالات متحده صریحا " بعنوان تدابیری در قبال توقیف ۵۲ تبعه آمریکا در ایران از ۴ نوامبر ۱۹۷۹ (۱۳ آبان ۱۳۵۸) تا ۲۰ ژانویه

(۱) در عرضحال همچنین ذکر شده "تا آنجا که ادعای شماره ۹۴۹ خواهان به خسارات متحمل شده در اثر معاملات خواهان با اتباع خصوصی ایالات متحده مربوط می‌گردد، دعوی بطوری که در تصمیم دیوان عمومی در پرونده الف/۲ (مورخ ۲۱ دسامبر ۱۹۸۱/۳۰ آذر ۱۳۶۰) تأیید گردید، از صلاحیت دیوان خارج است.

۱۹۸۱ (۳۰ دیماه ۱۳۵۹) اتخاذ نمود، دستور اجرائی شماره ۱۲۱۷۰ مورخ ۱۴ نوامبر ۱۹۷۹ (۲۳ آبان ماه ۱۳۵۸) که مورد اشاره خواهان است به این سبب صادر گردید که "وضع ایران تهدیدی غیرعادی و خارق العاده نسبت به امنیت ملی، سیاست خارجی و اقتصادی ایالات متحده محسوب می شد". رئیس جمهوری ایالات متحده در اعلام قطع روابط سیاسی با ایران در تاریخ ۷ آوریل ۱۹۸۰ (۱۸ فروردین ماه ۱۳۵۹) شخصاً اظهار داشت که این اقدام یکی از اقداماتی است که بعنوان مقابله با رویداد مذکور در فوق صورت گرفته است.

16 Weekly Compilation of Presidential Documents, 611
(16 April 1980)

بنابراین، طبق بند ۱ ماده دو بیانییه حل و فصل دعاوی (که در بند ۱۱ بیانییه عمومی به آن اشاره شده) این قبیل ادعاها از صلاحیت دیوان خارج است زیرا که از اعمال ایالات متحده در قبال آن حادثه ناشی می گردد.

مطرح بودن پرونده شماره الف/۱۵ در دیوان در حال حاضر و اختلاف تفسیری که جمهوری اسلامی ایران ارجاع نموده هیچگونه تاثیری در این پرونده ندارد. تا آنجا که پرونده الف/۱۵ به هر یک از دستورهای اجرائی رئیس جمهور ایالات متحده مورد بحث در این دعوی ارتباط می یابد، بدلیل ادامه تاثیری است که آن دستورها بعد از انعقاد بیانییه ها در ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دیماه ۱۳۵۹) دارند و ولی در این پرونده، خساراتی که خواهان ادعا می کند متحمل شده به ماههای مارس و آوریل ۱۹۸۰ مربوط است و ماهیتاً مستمر نیست.

بنابراین دیوان دآوری صلاحیت رسیدگی به این ادعا را ندارد.

۲ - حکم

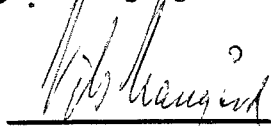
بنابراین به دلائل پیش گفته،

دیوان، ادعا را بلحاظ عدم صلاحیت مردود می شناسد.

۱۳۶۳

۱۹۸۵ برابر با ۱۱ بهمن ماه

لاسه، بتاریخ ۳۱ ژانویه

نیلس منگارد

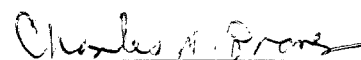
رئیس شعبه سه

بنام خدا

الف

پرویز انصاری معین

(مخالف)

چارلز ان براوئر